Р Е Ш Е Н И Е
№ 3383

гр. София, 21.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 25.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Драганова
ЧЛЕНОВЕ: Мария Николова
Весела Андонова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2025** по описа за **2014** година докладвано от съдия Росица Драганова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Ц. Е. Г., срещу решение без номер от 24.09.2013 г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 93-ти състав по нахд № 3949/2012 г. С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22429/24.03.2011 г., издадено от началник АНД в отдел „Пътна полиция" (ОПП) – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в частта му с която на касатора на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба" в размер на 300 (триста) лева за нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, поради допуснато от районния съд нарушение на закона, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и наложеното наказание е явно несправедливо – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – т. 3 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Изложените съображения сочат за неправилно тълкуване и прилагане на закона от въззивната инстанция, което прави съдебния акт незаконосъобразен. Предвид изложеното, касаторът моли за отмяна на решението на СРС и постановяването на решение по

същество, с което да бъде отменено изцяло спорното НП.

Ответникът по касационната жалба началник АНД в отдел „Пътна полиция” – СДВР, редовно призован, не се представлява в съдебно заседание пред настоящата инстанция и не взема становище по касационната жалба.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, X касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 22429/24.03.2011 г. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 от ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 20.02.2011 г. около 00:40 часа, в [населено място], Ц. Е. е управлявал лек автомобил „Д.” с рег. [рег.номер на МПС] , движейки се по [улица], с посока на движение от[жк]към [населено място], когато на КПП М. бил спрян от св. Г. К. и св. Й. С. - служители в СДВР, извършващи контрол на движещите се в района ППС. При извършената от полицаите проверка водачът не представил свидетелство за управление на МПС (СУМПС).

Св. К. преценил, че така установеното представлява административно нарушение на ЗДвП, поради което на място съставил срещу Г. акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22429 от 20.02.2011 г., в който описаните обстоятелства били квалифицирани като нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. Въз основа на съставения АУАН е издадено процесното НП, в което нарушението е квалифицирано като такова по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, като е установено, че СУМПС на Г. е отнето по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП.

По делото е установено, че към момента на проверката Г. е бил с отнето СУМПС на 08.07.08 г. с Предавателно-приемен протокол № 213/08 г. на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП. С протокол № 4023/29.07.11 г. Г. е възстановил право да управлява МПС по смисъла на чл. 157 от ЗДвП и на 06.03.12 г. от ОПП – СДВР му е било издадено СУМПС №[ЕИК] като водач на МПС от категория „В“М“.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмени доказателства и гласни доказателствени средства.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 от АПК за нови фактически установявания. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените оплаквания.

Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Въз основа на така събраните доказателства, въззивният съд е направил извод, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в кръга на техните правомощия. Направил е извод за липса на допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на АУАН и НП, тъй като извършеното нарушение на чл. 150а от ЗДвП е достатъчно ясно описано в АУАН, като в НП са наведени нови факти само относно причината, поради която водачът не е представил СУМПС. В АУАН е посочено само, че Г. е управлявал автомобил без да представи на контролните органи СУМПС, докато при издаване на НП, след извършена служебна проверка от АНО е установено, че водачът не притежава СУМПС, тъй като е било отнето по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП, което не е довело до ограничаване на правото на защита на наказаното лице.

Настоящият състав на касационната инстанция счита, че така направените изводи на въззивния съд са обосновани и правилни – констатираното нарушение е достатъчно ясно описано, както в АУАН, така и в НП, а нарушените норми са коректно посочени от наказващия орган.

Правилно началник АНД при Отдел „Пътна полиция" - СДВР е посочил, че Г. е нарушил разпоредбата на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. Според посочената норма, за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство. Наложеното наказание напълно съответства на посочената в НП санкционна разпоредба – чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 2, прил. 2 от ЗДвП, съгласно която водач който управлява моторно превозно средство, след като СУМПС е било отнето по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП се наказва с глоба в размер от 100 до 300 лв. Безспорно е установено от доказателствата по делото, че Г. е шофирал след като СУМПС е било отнето по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Неоснователни са доводите на касатора за липса на конкретно описанието на това нарушение в АУАН и НП, тъй като и в двата акта е посочено, че Г. е управлявал без СУМПС, като в НП е уточнена причината за това – а именно – отнемане на свидетелството по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Това уточнение не представлява нова фактическа обстановка и не нарушава правото на защита на наказаното лице. Към момента на извършване на проверката контролните органи не са притежавали информация за причината, поради която Г. е управлявал автомобил, без СУМПС, докато наказаното лице е извършило административното нарушение умишлено, след като СУМПС му е било отнето, за което са налице доказателства по делото. От своя страна касаторът не е представил доказателства – валидно СУМПС, за да обори така установената фактическа обстановка, въз основа на доказателствата, представени от ответника.

Неоснователни са и направените възражения, относно неспазване на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, предвид налагане на наказание в размера на предвидения в закона максимум. Настоящият състав на съда споделя мотивите на въззивната инстанция, че наказанието е съобразено с тежестта на нарушението и другите отегчаващи вината обстоятелства, обусловени от обстоятелството, че повече от две години след като му е било отнето СУМПС Г. шофира без да притежава СУМПС, като от представената по делото справка за извършените от водача нарушения, се установява, че е извършил множество нарушения на правилата за движение по пътищата.

По изложените съображения, Административен съд София - град, X касационен

състав намира, че постановеното от районния съд съдебно решение, с което е потвърдено НП № 22429/24.03.2011 г. е законосъобразно и правилно и като такова следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София - град, X касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение без номер от 24.09.2013 г., постановено по НАХД № 3949/2012 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 93 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.